

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **A.N.**

oskarżonego z art. 178a § 4 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 22 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.J. – Kancelaria adwokacka w D. – kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. zwolnić skazanego A.N. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w D. oskarżył A.N. o to, że w dniu 23 października 2016 roku w miejscowości Ż., znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w

ruchu lądowym motorowerem marki P., nr. rej. (...), będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie pięciu lat po odbyciu co najmniej sześć miesięcy pozbawienia wolności za podobne umyślne przestępstwo określone w wyroku Sądu Rejonowego w D. z dnia 27 lipca 2011 roku, sygn. 1IK (...), to jest o przestępstwo z art. z art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w D. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 roku sygn. akt. II K (...) uznał oskarżonego A.N. winnym popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia występku i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł obowiązek świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zaś na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony, zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze i zarzucając wyrokowi Sądu ad quo rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary zasadniczej pozbawienia wolności oraz środka kompensacyjnego w postaci świadczenia pieniężnego. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej mu kary zasadniczej i środka karnego, jak należy domniemywać poprzez orzeczenie kary o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 roku, w sprawie sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu ad quam, wywiódł obrońca skazanego zarzucając temu orzeczeniu:

I - rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 92 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego i oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na okolicznościach i dowodach go obciążających, przy jednoczesnym pominięciu dowodów w postaci wyjaśnień skazanego i innych okoliczności przemawiających na jego korzyść;

II - rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. a to art. 37 a k.k. w zw. z art. 58 § 1 k.k. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni, a w konsekwencji jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, co wynikało z błędnego przyjęcia Sądu II Instancji, iż przewidzianą w art. 37 a k.k. możliwość orzeczenia kary ograniczenia wolności lub kary grzywny w przypadku przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, należy uznać za nadzwyczajną instytucję w zakresie reakcji na popełnione przestępstwo, do zastosowania której muszą zostać spełnione nadzwyczajne przesłanki, w wyniku czego Sąd pominął okoliczność, iż kara ograniczenia wolności stanowi w przypadku skazanego A.N. odpowiednią alternatywę dla krótkoterminowej kary pozbawienia wolności, zaś jej wymierzenie pozwoliłoby w zupełności na spełnienie w przedmiotowej sprawie celów kary;

III - rażącą niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunków osobistych, zachowania po popełnieniu przestępstwa, która wynika z orzeczenia kary 7 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, obowiązku świadczenia pieniężnego w wysokości 10 000 zł oraz środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co łącznie stanowi o nadmiernej dolegliwości wymierzonej kary w okolicznościach przedmiotowej sprawy, co nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary zawartym w art. 53 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Odwoławczego w pkt I – utrzymującym w mocy wyrok Sądu I - instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy Sąd.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa materialnego i procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko współmierności kary wymierzonej przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego

jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia wyłącznie niewspółmierności kary.

Obrońca A.N. w kasacji podniósł zarzut rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 92 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., przez niewystarczające wzięcie pod uwagę podczas wyrokowania okoliczności mającej istotne znaczenie dla właściwego rozstrzygnięcia, tj. przyznania się do winy i wyrażenia skruchy i głębokiego żalu.

Już sama taka konstrukcja zarzutu jednoznacznie wskazuje, że skarżący w istocie kwestionuje wyłącznie wysokość wymierzonych zaskarżonym wyrokiem kary i świadczenia pieniężnego. Dodatkowo wszelkie wątpliwości w tej mierze usuwa uzasadnienie kasacji. Argument o „niewystarczającym wzięciu pod uwagę” okoliczności podniesionych już w apelacji – co oczywiste – należy do kategorii ocennej, bez reszty mieszczącej się w regulacji przewidzianej w art. 53 k.k., a więc dotyczącej zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary. W konsekwencji zarzut ten musi być uznany za wniesiony wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, co – zgodnie z treścią cytowanego na wstępie przepisu – jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Nazwanie przez skarżącego tak sformułowanego zarzutu „rażącą obrazą przepisów prawa procesowego, stanowiło jedynie pretekst do obejścia zakazu przewidzianego w art. 523 § 1 k.p.k. i istoty rozstrzygnięcia zmienić nie mogło.

Również jako oczywiście bezzasadny należało ocenić zarzut dotyczący naruszenia art. 37 a k.k. w zw. z art. 58 § 1 k.k. Po pierwsze, stosowanie instytucji z cytowanych wyżej przepisów ma charakter fakultatywny, sąd nie jest zatem zobligowany do każdorazowego ich stosowania. Po drugie zaś, zasadność decyzji procesowej związanej ze wskazanymi przepisami, może być kwestionowana przez stawianie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, czy też rażącej niewspółmierności kary, co z wyżej wskazanych względów nie mogło być podstawą kasacji.

Wprost zaś niedopuszczalny jest trzeci z zarzutów podniesionych w kasacji. Ta materia jak była mowa wyżej, jest wyłączona z zakresu kontroli kasacyjnej.

Obecnie sytuacja rodzinna i zdrowotna skazanego oraz zmiany, jakie nastąpiły w tym zakresie, mogą stać się wyłącznie przedmiotem wniosków o

zastosowanie instytucji przewidzianych w przepisach prawa wykonawczego, a także podstawą do ubiegania się o zastosowanie prawa łaski.

Konkludując zatem, z uwagi na to, że omówione zarzuty są w istocie pozorne i zmierzają do obejścia ustawowych ograniczeń związanych z wnoszeniem kasacji z powodu niewspółmierności kary, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach obrony świadczonej w postępowaniu kasacyjnym z urzędu, orzeczono na podstawie stosownych przepisów, skazany zaś, uwzględniając jego sytuację majątkową, został zwolniony od obowiązku ponoszenia tych kosztów sądowych.

as